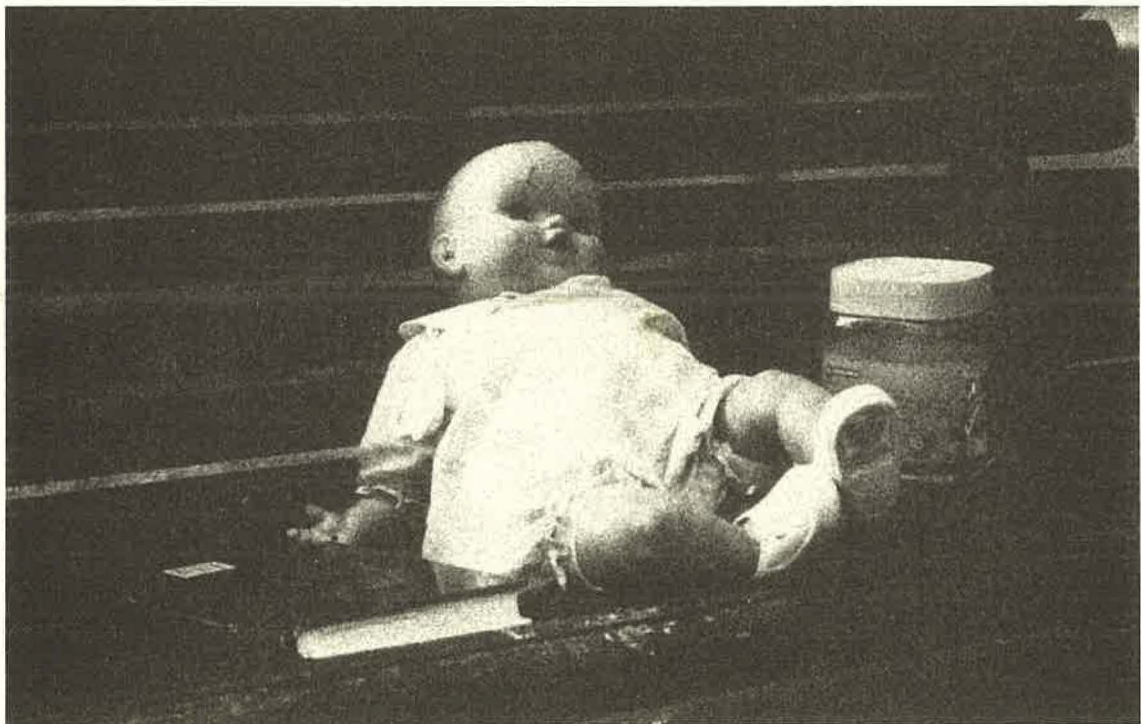

c o n c u r s
de
narració curta

Sant Roc i Sant Bartomeu

Ploma de ferro 2003

La cortesana

Miquel Caldentey Bisbal

primer premi

La perruquera del meu poble, que era mitja puta, sempre deia que ella, per parts, era perfecta, però que en conjunt no resultava del tot. I devia ser cert perquè les clientes li alabaven les mans que tenia. “Té unes mans d’àngel! Et toca els cabells i et deixa ben relaxada!”, deien. Per la part que li tocava, el seu home, des de darrere les fulles del diari, assegut en una butaca, aixecava el cap, se la mirava i li feia cinc cèntims dels seus ulls: “Tens uns ulls preciosos, pareixen dues ametlles al mes d’agost!”, xiuxiuejava, amb un fil de veu, per donar més èmfasi al poema que li acabava de dedicar. En canvi, els amants li elogiaven i celebraven els seus llavis. Com els agradava acariciar i xuclar aquells llavis sucosos i mig oberts que sempre mostrava la perruquera.

La vaig conèixer quan ja només li quedaven poc dies de vida. Estava estesa en un llit d’hospital, sola i abandonada. En les meves funcions d’infermer, vaig entrar a la seva habitació: per prendre la tensió, la temperatura, canviar, si calia, el sèrum... petites tasques quotidianes i monòtones que jo anava a realitzar de forma rutinària sense parar gaire esment al malalt, sinó al full d’ingrés, a les recomanacions mèdiques.

Ella va aixecar el cap del coixí i em digué, amb una veu ronca plena de fum i cassalla:

- Tu ets el fill de na Coloma Maria.

I jo li vaig dir que sí, perquè era veritat i la meva padrina m’havia ensenyat, des de ben petit, que no s’han de dir mentides.

Aquella trobada, aquella frase banal i sense cap més sentit que el de moure conversa per matar l’avorriment més mortal va ser l’inici de la nostra amistat, si es pot dir amistat a la relació que, a partir de llavors, vàrem mantenir durant els següents cinc dies. El sentiment d’haver nascut al mateix poble, d’haver compartit llocs, carrers i façanes, de saber que havíem ajudat a mantenir la petita botiga de la cantonada o haver estat a la mateixa plaça ballant les mateixes cançons a la festa major, feien que aprofitàs qualsevol excusa per entrar a la seva habitació. I com que no hi havia acompanyant, m’asseia al llit del costat i fèiem la xerradeta. Els tres primers dies varen ser coses banals: anècdotes del barri, records de racons que havíem visitat, coneguts comuns. Al quart em va demanar -com qui demana un tassó d’aigua i no té gaire set- que anàs a veure-la en acabar el torn. Aquella nit

tenia poca son i es trobava més descansada. Per això, va aprofitar per fer-me un gran regal:

- Mira, tu encara no eres nat i jo ja corria com una moixa pels carrers del barri. Tenia un home molt avorrit i no volia saber gaire de mi. Em deia coses molt, però que molt maques. Però no arribava a res més. Crec que era impotent. O poeta. Tant se val. Jo era jove i agradosa; sabia que em desitjava tot home que es topava amb el meu cos. I aprofitava per exagerar les parts més voluptuoses de la meva persona. Em posava les faldilles més curtes, les mitges més fines, els sostenidors que em feien l'escot més seductor amb la brusa transparent. M'agradava maquillar-me i arreglar-me de la manera més frívola. Perquè els homes em mirassin tant com volien i jo els pogués provocar el desig que no em mostrava el meu home.

“Al principi, tot era un joc. Fins i tot amb els mascles que m'agradaven, jo només hi jugava. Una mirada, una carícia lleu amb el palmell de la mà, una frase que no volia dir res i que podia ser entesa com a proposició. Crec que aquells jocs m'excitaven. O només m'excitava l'excitació que provocaven. Què té més! Tampoc, a hores d'ara, aniré a esbrinar-ho. Em queda poc temps i l'he d'aprofitar en coses més importants que analitzar la meva vida. Si hi ha un cel i algun déu em concedeix una cadireta al seu costat per a tota l'eternitat, ja podré pensar-hi; si no, les flames de l'infern em recordaran que he fet entremaliadures que no me les hauria d'haver permès. Au!

“Com et deia, jugava amb els homes. I, si anava a comprar peix i el peixater del mercat em deia: “Que vols aquesta cigala?”, jo li deia, baixant els ulls i posant cara de nina de ca les monges: “No, no. Millor em poses un quilo de sardinetes, que són més petites i llunts i no tenen mordales”. Si anava a comparar verdura, el verdulaire em demanava amb tota la mala intenció si volia un carabassó i jo li responia amb la cara tota envermellida: “No, no, posa'm una albergínia, que és més gruixuda i negra i m'anirà millor pel cutis”. Dins d'un poble tan avorrit com el que m'havia tocat viure, qualsevol ruqueria em despertava de la rutina i em feia sentir important. Però, no et pensis. No tot eren flors i violes i els jocs podien perdre la innocència que jo volia mantenir. De vegades, tenia petits contratemps que m'enutjaven i em feien perdre la meva seguretat. Record quan el peixater es va enamorar de mi. O això era el que ell deia. Però si t'he de ser sincera, crec que l'únic que volia era rebolcar-me dins el seu llit. Al principi, m'ho agafava amb filosofia i li seguia les seves bromes. A poc a poc, varen deixar de fer-me gràcia; passava cara alta per davant la seva peixateria i -tu!- com si sentís ploure. Però tant insistia aquell pesat que els meus nervis es varen cansar. Les seves paraules picaven i picaven. I ja se sap! Tant em va repicar el cuc de l'orella que em vaig afartar. Tanmateix, no vaig caure en el seu parany. Si quan em veia passar em deia: “Escolta, preciosa! Què no has vist quin lluç més llarg i gruixut? Fresc i humit!”, i jo me n'anava rabiosa a cercar la complicitat del verdulaire i, al cap de poc temps, tornava a passar per davant del ruc del peixater amb la meva senalla plena de porros i naps, pastanagues ben

vermelles i qualque cogombre. I quan ell em volia escometre jo li amollava amb el nas arrufat: “Avui vespre ja tenc el sopar fet. Només falta que l’escalfi”. I ell pegava un cop de destrai i tallava el cap al lluç. Com aquesta, te’n podria contar a cents. I del que més orgullosa estic és d’haver escoltat tot quant homenet em va voler fer la guitza o em va empipar i jo em vaig mantenir verge. Bé! És un dir; tu ja m’entens. Però cap no em va posar les mans al damunt si jo no li ho havia consentit abans. Tenia altres necessitats.

“Sí, crec que al principi... -com t’ho diria?- era una necessitat d’importància personal. Oh! Res a veure amb l’existència de la humanitat ni les preguntes profundes sobre la vida i la mort, i el paradís, i els àngels, i això i allò. Era una necessitat més prosaica i banal sense que atacàs directament l’entreuix. El meu malestar es reduïa que la feina i l’home no em bastaven per fer-me sentir a gust amb mi mateixa. Tu diràs: “i ara, beneitona! Si et passaves la vida envoltada de gent i tenies molta anomenada”. I jo et diré: “Sí”. A la meua perruqueria venien clients de tot el poble. Però, i què? Totes eren igual de pomes i bledes. Em cansaven amb les seves xafarderies i els seus aires de grandesa. Totes estaven pastades amb el mateix fang i amb la mateixa aigua tèbia. “Posa’m ben guapa que he d’anar a unes noccs”. “No et passis amb les metxes perquè no vull parèixer vulgar”. “Pinta’m les ungles amb el color de moda d’aquesta temporada”. “Depila’m les cames que ja em vull posar falda”. I jo me les mirava, les cares, les mans, les cames, els cabells; i em deprimia perquè jo era com elles i no ho podia consentir. Volia ser diferent, però també em pentinava i em tintava i em depilava per anar a festes o fer el canvi de roba de la temporada. Per això, quan vaig veure que tenia termòstat vaig decidir repartir la calor per tot arreu. Però ja et dic, primer només era provocació pura, un joc innocent.

“Tot va canviar quan vaig complir els quaranta, em vaig mirar al mirall i em vaig adonar que el meu cos ja era de “Secció Rebaixes”. Abans que em passassin a la “Secció Saldos” vaig decidir que havia de gaudir-lo un poc més i, sobretot, fer gaudir els altres. Va ser llavors quan vaig començar la col·lecció. Escolta! I no te’n riguis. Tu, quan eres petit, segur que col·leccionaves segells, o estampetes, o cotxets. Idò jo no ho havia fet mai. I mira! A la meua edat, el millor que podia col·leccionar eren amants. I no et pensis: no em servia qualsevol. Tots els que he tengut han estat ben plantats, o rics, o bons jardiniers; qualcun, fins i tot, era dues de les tres coses. O què et pensaves? Els anys et lleven tibantor però et fan selectiva. O almanco et treuen la beneiteria. Una arruga més, amant ric que et pagui bones cremes; ventre tou, ben regat que tot el que s’humiteja, reviscola; ulleres de cansament, un home garrut al teu costat i les veïnades ja no es fixaran en la teua mala cara. Tot es pot arreglar. Creu-me.

“Ah! Van ser uns anys fantàstics. Em passava el dia tancada a la perruqueria i, a l’horabaixa, em trobava sopant amb el de torn. Ara a un restaurant o a una pizzeria, ara al pis d’un, demà a la casa de l’altre.

M'era ben igual, perquè jo sempre engolia i em passava la gana. Quin ventre, tu! I el meu homenet a casa guardant la butaca perquè ningú no la hi prengués.

“No em miris així! Qui et penses que ets? Ni em jutgis ni em confonguis! No he estat mai el que et penses. Jo, al meu home me l'estimava, i per res del món li hagués volgut fer mal. El vaig plorar molt el dia que es va morir, i el vaig enterrar en una tomba que mirava cap a la mar, perquè pogués tenir una bona vista. I cada any, mentre vaig tenir salut, li vaig dur un ram de flors el dia de Tots Sants. Ben mudada que hi anava, al cementiri. No, el que passa és que era innocent i jo me n'aprofitava: feia el que volia i ell era feliç. No totes les dones podien dir el mateix. Quantes en coneixes que han alegrat tota la vida de la seva parella? Cap, ja ho sabia. Idò jo el deixava tranquil a la seva butaca, amb el seu llibre, i quan tornava a casa, li preparava un bon sopar i li obria una ampolla del vi que tant li agradava. I m'asseia davant ell i el contemplava, i li donava conversa o escoltava el que em volia dir. I quan havia acabat, feia un rotet i se n'anava a dormir més content que unes Pasqües. I jo, que venia plena d'altres sopars i d'altres cases, em quedava plena de goig asseguda al sofà i pensava que era molt bona al·lota per haver complit amb el deure de dona sencera i millor companya. Així vàrem passar els anys i érem la parella perfecta.

“Quan va morir, em vaig dedicar en cos als homes i en ànima, a la perruqueria. Perquè els amants m'omplien i em feien la vida més dolça. Perquè em tragueren d'una existència avorrida i depriment. Perquè deixaven que els donàs plaer i me l'agraïen. Sense ells saber-ho em donaven forces per continuar tirant endavant. Vaig aprendre a aprofitar tots els petits moments, els més mínims detalls. Tot allò que mai no havia valorat ara ho apreciava com si fos la joia més cara, com si fos la loteria que sempre havia somiat i no m'havia tocat mai. No et pensis que això és una justificació dels meus actes. Mai no els he volgut justificar, ni hi he pensat, tant sols. És el que va passar i és el meu darrer capítol. No hi ha res més. Ni hi cerquis res més. Ja t'he dit que no vull analitzar i raonar; tampoc vull que tu ho facis. Cerca un sentit ocult en un altre lloc. En aquesta habitació no el trobaràs. Només et vull dir que la meva vida ha esta afortunada. Tant, que en cap moment, i a la meva manera, per tot el que he anat descobrint no he deixat de donar gràcies a Déu: a la perruqueria fent doblers per mantenir-me independent i amb els homes aixecant els peus cap al cel. I així, entre negoci i barrina, he pogut arribar fins a aquest llit d'hospital, tranquil·la i serena.

“Bona nit i gràcies per la companyia”. Tancà els ulls i es girà d'esquena.

Quan vaig arribar a ca meva tenia tota l'artilleria a punt. No em podia treure del cap aquella donassa galant, generosa de carn i alegries. Pensava amb la seva facilitat per passar de la tendresa a la seducció més esgarrifosa, de la submissió a la voluptuositat només amb un moviment de les mans o amb un petit gir del seu coll. Crec que em vaig adormir imaginant totes les olors de la seva perruqueria: els xampús, les laques, els olis, els esmalts.

Tot es confonia i m'embriagava d'una sentor calenta i dolça per tot el cos. Vaig veure coloms blancs que volaven molt amunt en el cel i anaven baixant a poc a poc cap al meu carrer i la casa dels meus pares. Jo els seguia amb la vista i veia el que ells veien: les teulades, els canalons, els colors del carrer. Entraren dins una casa i em vaig veure damunt el llit dormint amb son inquiet i la roba tota desfeta. Els llençols, que mig em tapaven, varen ser camp d'unes quantes batalles en les quals vaig poder ser capità i soldat. Els canons tronaven enfurismats i les baionetes disparaven salves d'honor per a la gran femella. I a la matinada, quan el sol em va trobar ja despert i sense cap munició, el meu esperit va entrar en contradicció amb ell mateix. L'angúnia i el cansament m'aclaparaven a parts iguals. Tot el que havia entès fins llavors se n'anava en orris; la meva seguretat, el meu petit món burgès havia quedat destrossat, i parracs de la meva vida penjaven mesclats amb la roba del dia anterior. I em va importar ben poc pensar que, en aquell moment, en un lloc molt llunyà, una estrella havia rebentat i s'apagaria per sempre; com la veu i el cos de la meva amiga malalta. No vaig tenir forces ni per dutxar-me. Amb l'olor de la guerra vaig arribar a la feina.

Tot d'una que ella em veié entrar a la seva habitació, va esclafir a riure. Només de veure'm havia endevinat, bruixota com era, la nit que jo havia patit.

"No t'hi capfiquis. Molts altres homes abans de tu ja han passat nits com aquesta. No has estat el primer. La llàstima és que ja no n'hi haurà cap més altre. Ningú no tornarà a fer guerres a la meua salut. El temps tot ho neteja".

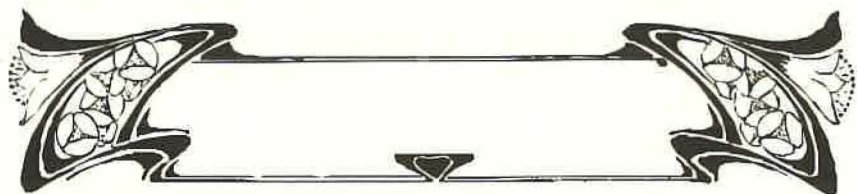
Llavors, mirant-me al fons dels ulls i veient els meus dubtes, es posà seriosa i digué:

"Pobret! Has confós la llargària amb el goig. Tampoc ets el primer que ha sofert la confusió de voler viure molts d'anys. Oblida tot el que et vaig dir anit. Segueix amb la teua feina i no et quedis trist ni em compadeixis. Només pensa que el que tu ara creus que és un patiment de l'ànima només són les sabates que t'estrenyen un poc el call del dit gros. I et mortifiques donant la culpa a les sabates perquè no vols veure que l'únic que necessites és comprar-te un número més gros".

Tornà a riure.

"Pensa que, al cap i a la fi, he pogut fer el que sempre m'ha agradat: pentinar els cabells de les dones i estarrufar els pèls dels homes".

Escoltant la seva rialla, em vaig sentir alleugerit i, com despertant d'un somni, l'ordre va tornar a establir-se dintre meu. En silenci, vaig sortir de l'habitació i vaig tancar la porta. Ella, quan es va saber sola, va tancar els ulls i es morí.

La princesa de sal

Pau Porcel Gelabert
tercer premi -ex aequo

Hi havia, en un temps molt llunyà, un petit regnat vora la mar. Tenia una situació geogràfica que feia que el seu port fos un dels més transitats, pròspers i bufons de tots els voltants, amb unes platges de sorra fina i aigües cristal·lines farcides de peixos de colors i no menys apreciats coralls. Dalt d'una petita muntanya, vora el port, hi resplendia un blanc palau amb les torres coronades de banderes de colors, amb uns amplis i florits jardins des dels quals hom es podia recrear la vista mirant aquell bunyolet de regnat. Allà vivia feliç el rei amb la seva reina i amb la perla de la corona, la seva filla, una jove princesa molt garrida.

El Rei, com és normal en tots els pares, volia el millor per a la seva filla, i li donava gairebé tot el que aquesta pogués desitjar. Pretenia que qualche dia es casés amb algun noble o, preferiblement, amb algun rei o príncep, perquè, com que la seva posició social era tan agraciada, segur que podria triar el que més li convingués o, en el seu cas, el que més li convingués a ell, que segurament devia ser el millor, perquè per això era el Rei. Per por que ella pogués tenir un criteri distint al destí que ell volia per ella no la deixava sortir gaire i triava molt a consciència amb qui es podia relacionar i amb qui no, sobretot amb qui no.

La princesa vivia dins un món de cotó que la feia feliç, a la seva manera, o almenys així ella ho pensava. Tenia totes les seves necessitats cobertes. De coses materials no n'hi mancava cap, i de la part emocional, no havia tingut ocasió de conèixer gaire cosa, i clar, allò que no es coneix no es pot desitjar. Com que no tenia gaires feines ni relacions socials, els capvespres solia anar a passejar pels jardins reials fins a un penya-segat que dominava l'entrada del petit port. Des d'allà es veien les petites barques de pesca que tornaven de la mar i passaven pel mig dels grans vaixells de mercaderies que estaven fondejats al mig del port que, a causa del seu gran calat, no les deixava atracar-se al moll. A ella li agradava molt veure tot aquell trull i es passava hores mirant la mar i la gent que transitava pel port.

Una tarda com una altra això feia quan, de sobte, una bufada del vent li va prendre el mocador que portava al cap, el va enlairar amunt amunt per després veure com es perdia cap a l'horitzó per damunt la mar. A pesar que no li venia d'un mocador, li va saber greu, perquè li agradava molt; era un mocador senzill, de seda fina, fora brodats, de color groc, i el que més solia dur.

A tot això, un jove mariner que tornava de la mar cap al port va veure com surava una tela groga i la va recollir fora poder evitar quedar encisat per la subtil fragància que aquest desprenia, a pesar d'haver estat dins la mar, i el va fermar al pal de proa per a que s'eixugués. Amb la brisa li arribava aquella delicada olor i, un pic eixut, va optar per deixar-lo allà.

Una altra tarda la princesa estava com sempre, dalt del seu mirador, i es fixà en un petit vaixell que duia pel pal un curiós drap groc molt semblant al mocador que dies abans ella havia perdut. Això va fer que cada dia es fixés en la curiosa embarcació. La seva fructífera i desenfainada ment començà a especular sobre com devia ser el personatge que duia aquell drap que tant li recordava al seu mocador. ¿Devia ser un vell llop marí forjat per la mar o un pare de família nombrosa que lluitava per traure els fills endavant? O potser devia ser el fill de l'emperador, que se n'havia anat a córrer món mentre esperava la seva proclamació? O devia ser...? La seva curiositat va anar en augment fins que un dia volgué veure de més a prop aquell navegant que portava tan peculiar banderola i això acabà amb tota aquella obsessiva curiositat. Però clar, com que era la princesa, no ho podia fer sense aixecar expectació, per la qual cosa va decidir anar-hi d'amagat. Es posà un vestit que va fer anar a comprar a la seva donzella, per no cridar l'atenció, i amb la serventa varen anar al moll a veure com arribaven les embarcacions. A l'hora en què solia arribar aquell tan observat vaixell amb la criada es posaren a una certa distància d'on aquest amarrava. I El seu desig no es va fer esperar. Al poc temps va fer entrada al port la tan esperada nau, que amb una ràpida i concisa maniobra va atracar l'espígol del moll, i ho féu amb tal rapidesa que la princesa no va tenir temps de veure amb claredat aquell enigmàtic patró. Sols va poder deduir que era jove, per l'agilitat que el precedia, perquè amb un felí bot ja havia saltat a terra, donant l'esquena a la gent del moll per poder encapellar millor la gassa de mans al norai del port. Duia un ampli capell de palla que li tapava quasi bé mitja cara, per protegir-se de l'implacable sol que feia. I això va fer que s'haguessin d'apropar més per poder veure'l millor. Ell estava d'esquena, acabant d'amarrar uns caps, quan de sobte va quedar aturat: hi havia qualche cosa en l'aire que, com un colom missatger, li duia a la ment el record d'una fragància fina i delicada. Es va girar cercant entre la gent de darrere seu. Va fixar la mirada en una jove que també l'estava mirant, es va llevar el capell i el llançà, fora mirar, fent-lo rodar per l'aire amb una gran precisió fins a la coberta del vaixell, amb un acte precís i quasi inconscient d'una persona que està cansada de repetir aquest fet dia a dia. Va quedar bocabadat. Era el més preciós que mai havia vist. La imatge d'aquella jove el va encisar. Es va posar a caminar cap a ella i, a mesura que s'hi apropava, el seu encantament anava a més, i a pesar que ja havia passat temps i que la tela que havia trobat ja no feia més olor que la de la mar recordava com si fos ara la fragància que se'n desprenia, i la jove que l'estava captivant amb la mirada també ho feia amb aquella olor tan peculiar. I no va poder evitar apropar-s'hi descaradament. La serventa va fer un intent debades per impedir que el jove s'acostés a la princesa, però ella no deixà que ho evités. Les sensacions eren recíproques i ara se sentia més dona que princesa; el cor li batejava de pressa dins el pit, i una esgarripança li va recórrer tot el cos. I no va poder quedar impassible davant un jove tan ben plantat, amb uns ulls negres de mirada clara, la pell cremada pel sol i amb una olor salada de la mar. I ell, per olorar-la, es va acostar tant a ella que això li va fer pujar els colors. Entre tots dos, com si fos un encanteri, es varen creuar espurnes de passió que van fer néixer la necessitat que s'haguessin de veure gairebé cada dia. Ella sols li va dir que tenia un pare molt sever que no volia que sortís amb ningú, i per això s'haurien de veure d'amagat.

Cada dia, quan arribava la barca, ella davallava a una caleta que hi havia davall el penya-segat on es passaven hores xerrant fins que el sol era ben post. La conversa era fluida, com també la relació entre ells. Tots dos eren persones que sabien estar molt bé soles, però quan estaven juntes encara era molt millor que tot quant coneixien. Això va fer que de cada dia el seu amor creixés més i

més. Així i tot, per por que canviés en qualque cosa l'encant d'aquella relació, ella no li va arribar a dir mai que era la filla del rei. Per por del seu pare, va pensar més d'un cop que el millor era deixar-ho anar i seguir les directrius marcades per ell, però, per altra banda, alguna cosa dins ella no la deixava prendre aquesta decisió -ja se sap que quan predomina el cor, el cap hi té molt poc a dir. I així varen passar anys d'aquesta clandestina relació, fins que un dia, com era de veure, va arribar a orelles del rei que la seva filla tenia un idil·li amb un mariner.

Quan el rei se'n va témer va ser gros. Es posà vermell de ràbia i, amb els ulls injectats de sang, començà a anar amunt i avall cridant, blasfemant, i maleint-la, i li va prohibir que el tornés a veure. I va manar a la guàrdia que arrestés aquell jove que pretenia robar-li la seva princesa. Fins i tot, va pensar d'ajusticiar-lo públicament per escarment popular, per a que ningú més gosés atracar-se a la seva filla. El pobre jove va ser arrestat sense entendre'n els motius; estava completament desconcertat. Ell sols jurava i perjurava que no havia comès cap delictes per a que el tractassin d'aquella manera, i deia que tot allò havia d'ésser un error, però ningú no li va donar raons, i el tancaren a empentes als calabossos del castell. La notícia va recórrer tot el regnat i la gent va manifestar el seu disgust per la decisió del Rei. D'altra banda, la princesa es va enfadar molt i discutí molt seriosament la decisió del seu pare, fet poc habitual en ella, perquè era el primer cop en la seva vida que s'enfrontava al seu pare, ja que era la primera vegada que ella volia una cosa que, en aquest cas, no la compensava com altres vegades: fer feliços els seus pares. I es va tancar en pany i clau a la seva cambra, fora voler xerrar ni veure ningú. La Reina, que solia secular sempre de manera incondicional les decisions del seu marit, aquest cop no hi estava gaire d'acord, no tant per la seva filla, sinó per les conveniències del seu regnat, ja que una demostració tan clara de rebuig cap a una classe social més baixa els desprestigiava la imatge davant el poble i els altres regnats, i li va fer saber que la seva actitud en comptes d'una solució creava un problema més gros. Aquí el Rei, acostumat a sortir-se amb la seva, davant tanta contrarietat va pensar en un desenllaç que pogués anar bé a tothom i, sobretot, a ell.

El rei, per assossegar el descontent dels seus súbdits i llevar el descontent de la dona i de la filla, va prometre que si en menys d'un any aquell jove tornava amb fortuna, deixaria que es casessin. La decisió semblava justa i va aconseguir contentar tothom. El jove, sense tenir temps de saber gairebé què passava, va ésser embarcat dins la seva nau. Tot el poble era al port per acomiadar-lo i desitjar-li sort, i li varen fer una festa popular en senyal de suport. La princesa només va tenir una estona molt curta per poder acomiadar-se'n i quan s'allunyava ell li va fer la promesa que tornaria amb riqueses suficients per a que el deixessin casar-se amb ella.

El Rei confiava que ella l'oblidés i que ell no pogués arribar a conquerir riqueses, però el jove semblava tan emprenedor i la seva filla tan enamorada d'ell que temé que poguessin sortir-se amb la seva, i això, just de pensar-ho, el posava malalt. I amb l'excusa de fer-lo escoltar amb un dels vaixells de guerra reials va manar amb molt de secret als seus millors soldats de confiança que un pic s'allunyés de la costa el matessin i n'enfonsessin la barca. I així es va fer. El capità de la guàrdia quan li travessava el cor amb l'espasa, no pogué evitar sentir remordiments i llàstima per aquell jove que l'únic delictes que havia comès era haver-se enamorat i que ara, ferit de mort, no tenia altres paraules a la boca que mots per a la seva estimada.

Passaven els mesos i no es rebia cap nova d'ell. Ella, com de costum, es passava els capvespres mirant la mar, amb la il·lusió de veure com tornava el seu estimat, amb la singular embarcació coronada de tan especial insígnia.

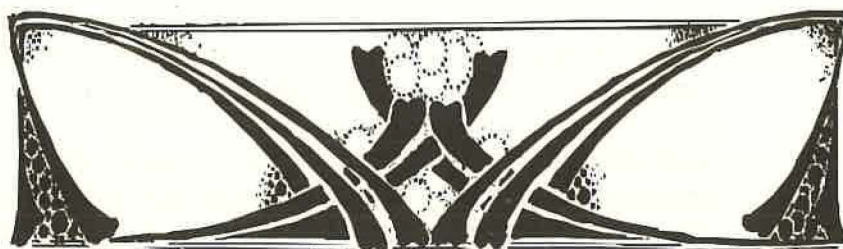
Fins que un dia, passejant per la platja, va trobar un trosset petitó de tela que la mar havia tret, i això li va fer recordar el seu mocador; va sentir com si alguna cosa de l'ànima se li trenqués. El seu cor s'enconguí pensant el pitjor, i la va envair una tristor que sortia de la part més profunda de la seva ànima i que de cada dia anava a més. No era gaire racional el que sentia, però no ho podia evitar. Es passava els dies enfilada a la seva talaia, mirant la mar. Cada cop hi passava més hores. Quasi no menjava i s'estava tot el dia amb la mirada perduda fixa cap a la mar.

Un dia que feia una forta tempesta de vent i pluja s'hi va passar tota la nit. Al matí, quan el dia va clarejar, la lleial serventa va entrar a la seva cambra, com de costum, i la va trobar a faltar. Alarmada, la va a començar a cercar per tot palau i en no trobar-la va sortir als jardins.

La tempesta ja havia amainat i el sol mig adormit feia esforços per escalfar l'aire fresc i especialment flairós d'aquell matí. Un crit esgarriós li va sortir per la gola quan en arribar al penya-segat va trobar la princesa immòbil, recolzada a una pedra grossa on se solia enfilars per divisar millor l'horitzó. Era morta, amb els ulls oberts mirant a l'infinit, amb un estrany somriure a la boca. I el més curiós de tot era que estava coberta per una gruixuda capa de sal.

El Rei es volia morir. Amb crits desconsolats demanà perdó a la seva filla, perquè per la seva obstinació, supèrbia i egoisme de no tenir en compte els sentiments dels altres i voler que tot rodés com ell volia, per interessos que no tenien comparació amb la vida dels que més estimava havia deixat perdre una filla. Per voler tenir-ho tot ara s'havia quedat sense res, però ja era tard per lamentacions i adonar-se del que havia fet. Desesperat i amb ràbia, va llençar la corona a la mar i abandonà tot quant tenia. Mai més no se'n va saber res, d'ell. La Reina va emmalaltir davant els esdeveniments i quasi es va morir, però finalment se'n va sortir i va poder regnar durant molt d'anys. A partir de llavors governà més amb el cor i no tant amb el cap, la qual cosa va fer que el regnat no fos tan pròsper però sí molt més feliç.

Diuen que hi ha dies que quan la mar va moguda i aixeca salitre se sent una peculiar brisa amb una subtil fragància. També diuen que el dia que morí la princesa la posta de sol es va teyir de groc, que era el vaixell del seu estimat que venia a cercar-la, i que ella ja sabia que vendria perquè ell l'havia avisada amb un missatge imprès de sentiment a un tros de drap. Ell arribà com una ona, l'abraçà amb els seus braços de sal, deixant-ne sols el cos, i se'n dugué la seva ànima amb ell mar endins, on viuen el seu amor per sempre més, fora les misèries humanes.

La dararera paraula

Arnau Serra Nebot
tercer premi ex aequo

Els metges ja ens havien dit que s'atracava el final; el final que ningú desitja i que arriba quan menys t'ho esperes.

Com ja era de costum en els darrers mesos, jo, l'única filla, me passava les nits a l'hospital amb el meu pare. Darrerament no parlàvem gaire, ell no tenia gaire forces. Però cada dia, quan entrava a l'habitació em feia la mateixa pregunta:

- Filla, com t'ha anat el dia?

Els meus dies sempre eren desastrosos. A més, feia mesos que dormia a una butaca. Però què li podia dir? Pitjor estava ell. I llavors, no passava ni un dia sense dir-me:

- Quan trobaràs un home per fer-te companyia? No és bo estar tan tota sola...

Com tots els pares que desitgen veure els seus propis fills formant una família i tenir nets, era el que més desitjava.

Però tot va canviar aquell dimarts a la nit. Ja havíem sopat, malament, però -què vos he de contar, del menjar dels hospitals? Potser rondaven les deu. Els ulls se'm tancaven mentre el meu pare era hipnotitzat per aquella caixa. Mirava un documental, un documental d'animals salvatges. De sobte, un crit seu esgarriós em va fer obrir els ulls sobtadament.

- Laura, filla meva, l'agulla del rellotge es comença a retardar...

...crec que ja arriba l'hora de...

...escolta'm!...

I això vaig fer...

"Tot començà l'any 1934, jo tenia 14 anys. Era un infant, encara. La innocència et fa creure coses que no són, i et fa fer coses que no toca.

Els meus pares posseïen una quantitat molt important de diners. Vivíem en una casa immensa al camp. De dia era esplèndida, el sol n'il·luminava cada racó. Els rajos traspassaven aquelles gegantesques vidrieres de colors. Als matins m'agradava molt baixar per l'escala i veure tots aquells colors plasmats al terra, era màgic veure des de dalt com brillava el sol, me donava energia per tot el dia, es respirava aire pur. Però on realment es respirava aire pur era al bosc que teníem molt a prop de casa. L'olor d'alzina predominava. Quan estava allà dins, mirava el cel i no el veia; era com si de sobte es fes fosc. Al centre, un enorme llac. A un costat, però dins el llac, hi havia com una caseta, i de vegades na Rosa servia el te a la meva mare i a les seves amigues, allà, mentre els al·lots jugàvem a l'aigua.

Però a la nit, aquella finca es disfressava. Tot es tornava fosc. El cant dels ocells era

substituït per diversos sorolls que a mi em feia por sentir, com per exemple: quan es movien les branques dels arbres o les rates corrien per les golfes. Però, sobretot, no m'agradava la nit. Li tenia molta por, perquè quan ja tothom era a dormir venia na Rosa, i es ficava dins el meu llit. Primer començava fent-me pessigolles pertot, després em feia petons a la cara, i jo ho recordo com una cosa molt fastigosa, no m'agradava gens, però ho havia de fer perquè si no s'enfadava, m'obligava a fer-ho. Després, em tocava.

Jo no entenia res. Em deïa que era un joc i, sobretot, que no ho digués a ningú, que aquell joc hi havia poca gent que el sabés. A poc a poc, jo vaig anar entenent el joc, i el joc es va convertir en plaer. No ho entenia: el que em feia tanta por es va convertir en desig i vici. Aquella situació es va convertir en rutina. La desitjava. De dia intentava evitar-la per no haver-me d'enfrontar a desitjos inoportuns. Però, per molt gran que fos la casa, sempre es creuava qualque mirada encegadorada. De mica en mica, el dia se'm feia més llarg. Només pensava en estar amb ella, amb na Rosa. Que es fiqués dins el meu llit i que féssim el que havia començat amb temor i por i es va convertir en amor. Era el secret de la casa. Un secret que ha perdurat fins ara, i tu ets la primera persona a conèixer-lo.

- Pare, no fa falta que segueixis.

Trobava que era absurd recordar la infància en un moment tan delicat.

- Calla! Veus el rellotge? Cada segon es retarda més. Tinc poc temps, i t'ho he de contar. És important per mi, i encara molt més per a tu. No només és el meu passat, és també el teu passat. Un passat incert, però que et pertany.

“Una nit d'estiu, en la qual la gargamella s'eixuga tant, vaig baixar a la cuina a cercar un tassó d'aigua. Anava ben adormit, però em va cridar l'atenció un soroll que no podria definir, al fons del passadís. La claror que hi havia dins aquella cambra traspassava per davall la porta. Era molt estrany que en aquelles hores de la nit hi hagués llum dins l'habitació del meu germà. Lentament, m'hi vaig anar acostant. Vaig obrir la porta i la sorpresa me la vaig emportar jo. Na Rosa, sí, la mateixa Rosa que compartia el llit amb mi quasi totes les nits també jugava amb el meu germà. Va ser a partir de llavors que vaig començar a odiar al meu germà.

Pel que fa a na Rosa, ens seguíem veient, perquè l'estimava, però jo mateix em vaig encarregar que no es tornés a ficar al llit amb el meu germà.

El meu germà i jo ens vam convertir en sol i lluna, així i tot el secret perdurava entre els tres. Els nostres pares no enteniën com les discussions entre germans de sobte es van fer tan constants. Ens discutíem per no-res, i ens fèiem la vida impossible l'un a l'altre. Em va trair -saps?-. I un germà no ha de fer aquestes coses. Un germà ha de donar suport, l'has d'estimar... però entre dos germans no es pot compartir una dona.

Sí, Laura, tens un oncle, però no és bona persona.

“Però la bolla encara es va anar fent més gran quan una nit na Rosa em va confessar que esperava un fill. Un fill que no se sabia exactament de qui era, i menys encara, quin seria el seu futur. L'embaràs es va poder mantenir molt poc temps en secret. La meva mare, com a dona que era, es va adonar de seguida de la situació. Les diverses preguntes per part de la meva mare i del meu pare van rebre unes respostes certament inventades. No van passar gaire dies quan na Rosa va ser substituïda per una altra serventa. Van fer fora na Rosa.

Jo no podia permetre abandonar-la així com així, amb un fill de la mateixa sang que jo.

De qualque manera l'havia d'ajudar sense que a casa meva se n'adonessin. Així

que va passar molt de temps amagada a la torre abandonada que hi havia un poc més avall de la casa, dins la mateixa finca. Jo m'encarregava que no li faltés ni menjar ni diners. D'aquesta manera vàrem poder seguir estimant-nos, i el que era encara més important per mi, estar amb la meva filla.

Eres tu, Laura. Et vares passar els teus dos primers anys tancada dins una torre. Eres molt maca de petita... -saps...?-. Jo vaig ajudar la teva mare en el part, va ser molt bonic.

Però els teus padrins us van trobar, a tu i a la teva mare. Es van posar molt furiosos. Fins i tot volien que vingués la guàrdia urbana. I va ser aquí quan no vaig poder més i vaig esclatar. Els ho vaig contar tot, deixant de banda la història del meu germà. Així que em van desheretar i em van fer canviar el nom. No podien consentir donar aquesta mala imatge a una família amb tant de prestigi i tan popular al poble. Així que, van dir que havia anat a estudiar a Anglaterra. Em van fer desaparèixer de la ciutat.

La teva mare, tu i jo vam començar una nova vida molt lluny del passat. Els dos cercàvem el millor per a tu. A poc a poc vàrem guanyar diners, que ens permetien pagar el lloguer d'una casa mig en ruïnes al camp. Però la teva mare es va posar molt malalta. Així doncs, vàrem haver de tornar a la ciutat. Necessitava urgentment un metge. Va ser ingressada a l'hospital, com jo ara, mentre tu i jo vivíem en un hostal. Jo vaig trobar una bona feina de cambrer, de manera que, a poc a poc, ens vam saber sortir del mal pas. Va ser una mala època, però tu i jo estàvem junts, que era el que realment m'importava. Al cap d'un any i mig de la malaltia la teva mare va poder sortir de l'hospital. Però no va durar gaire, amb nosaltres.

- Laura, la teva mare no ens estimava. Ens va abandonar. Jo et vaig dir que havia mort perquè la realitat és dura, i la realitat no està preparada per una nina de tan curta edat. Així doncs, em vaig veure obligat a mentir-te. Per això no em volia morir sense explicar-t'ho. T'he mentit tota la meva vida, per tal que fossis feliç, i sé que ara t'estic destruint, però ho has de saber.

- No vull que ho recordis ni necessito saber-ho. Sóc feliç així i ja està.
- Ho has de saber tot, filla, deixa'm seguir!

(Mira el rellotge, de cada vegada es retarda més)

- Deixa'm seguir!

“Com ja t'he explicat abans, els meus pares eren uns personatges populars dins la ciutat, formaven part de l'alta burgesia. D'aquesta manera, al cap de menys d'un any que la teva mare se n'hagués anat de casa, vaig veure publicada al diari una fotografia de la boda de la teva mare amb el meu germà. Va ser la primera vegada que vaig saber alguna cosa seva. Ens va abandonar per reunir-se amb el meu germà. A qui realment estimava era al meu germà. - T'ho pots creure?

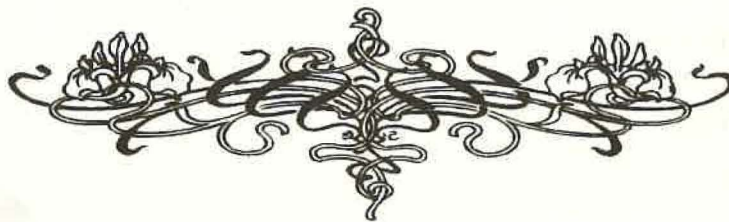
Quan vaig veure tot això, aquest muntatge -perquè no té altre nom- vaig entendre que en poc temps vendrien a cercar-te a tu, i d'aquesta manera quedaria sol i et perdria. T'estimava, saps?... T'estimava i t'estimo, per això t'explico tot això. Així que ens vàrem anar lluny, vàrem venir a Mallorca, i aquí som. I tu et demanaràs per què et vaig portar aquí, i no em vaig enfrontar al judici de la custòdia, perquè tenia ben clar que et perdria.

- Mira Laura- des del dia que vares néixer sabia que no eres filla meva, però mai ho he volgut reconèixer. Per mi ets com una filla pròpia i sempre he procurat que no et faltés res. Sé que pots pensar que he actuat tota la meva vida d'una manera molt egoista, perquè sempre he pensat en tenir-te al meu costat. Ho sento, Laura”.

- Ves a Barcelona, a cercar realment la teva família que està...

...El rellotge ja s'ha aturat...

**Suplement extraordinari del nº 251,
desembre de 2003**

Capdepera

Cap Vermell

Suplement especial de la revista Cap Vermell, amb les obres guanyadores del concurs de narració curta de les festes de Sant Roc i Sant Bartomeu: Ploma de ferro 2003

**amb el suport de
l'Ajuntament de
Capdepera**

i la col·laboració del S.A.L.

**SERVEI D'ASSESSORAMENT
LINGÜÍSTIC**